

Sygn. akt II AKa 126/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Jerzy Leder

SO (del.) – Piotr Schab (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2019 r.

sprawy

1. B. J. (1), córki M. i T. z domu K., urodzonej (...) w W., oskarżonej z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. D. S., córki M. i M. z domu W., urodzonej (...) w P., oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12kk w zw. z art. 91 §1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

3. H. B. (1), syna M. i M. z domu T., urodzonego (...) w O., oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. J. C. (1), syna M. i A. z domu B., urodzonego (...) w B., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. M. Z. (1), syna D. i W. z domu K., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

6. M. Ś. (1), syna W. i Z. z domu T., urodzonego (...) w G., oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2017 r. sygn. akt XVIII K 170/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w punkcie XXXVI podpunkt 3 w ten sposób, że jako wysokość szkody poniesionej przez (...) S. A. w wyniku działania oskarżonej D. S., objętego zarzutem opisanym w punkcie CVI aktu oskarżenia ustala kwotę 136 530 złotych;

II. w pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. K. P. i adw. Ł. D. kwoty po 600 (sześćset) złotych powiększone o 23% podatek od towarów i usług z tytułu pełnienia obowiązków obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: M. Ś. (1) 330 (trzysta trzydzieści) złotych, M. Z. (1) 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych, J. C. (1) 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych, H. B. (1) 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych, D. S. 900 (dziewięćset) złotych i B. J. (1) 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża ich kosztami tego postępowania w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 126/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2017 roku, sygn. akt XVIII K 170/15

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych: B. J. (1), D. S., H. B. (1), J. C. (1), M. Z. (1) i M. Ś. (1).

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości w stosunku do wymienionych wyżej oskarżonych	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<i>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</i>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<i>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</i>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Dokumenty załączone do apelacji obrońcy osk. H. B. (1) w postaci wydruków fotografii i planów obiektu przy ul. (...) w W.	Materiał załączony do apelacji obrońcy H. B. (1) nie ma znaczenia dla weryfikacji zarzutu, stawianego temu oskarżonemu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonej B. J. (1):	# zasadny # częściowo zasadny

wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, 7 w zw. z art. 424 par. 1 pkt 1 kpk przez wybiórczą analizę materiału dowodowego, w szczególności całkowity brak wyjaśnienia, dlaczego dowody w postaci sfalszowanych dokumentów – umów sprzedaży dokumentów w spółce (...) z dnia 6 kwietnia 2011 roku oraz protokołu z walnego zgromadzenia wspólników z 28 kwietnia 2011 roku sąd uznał za niemające znaczenia dla sprawy, jak również nie ocenił i nie odniósł się w żaden sposób do złożenia przez oskarżoną B. J. (1) zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jej szkodę w sytuacji, gdy ocena zachowania oskarżonej w tym zakresie jest niezwykle istotna z punktu widzenia warstwy motywacyjnej oskarżonej całkowicie wykluczając możliwość przyjęcia, że działała ona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. R. (1).

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający decydujący wpływ na jego treść, wyrażający się w ustaleniu, że oskarżona swym działaniem wyczerpała znamiona występkę z art. 286 par. 1 kk w zb. z art. 286 par. 1 kk w zb. z art. 270 par. 1 kk oraz z art. 286 par. 1 kk w zb. z art. 276 kk, podczas gdy wnikliwa i zgodna z kodeksowymi wymaganiami ocena zgromadzonego materiału dowodowego uniemożliwia uznanie wniosków sądu I instancji jako prawidłowych z tego względu, iż dla bytu wskazanego występkę konieczne jest ustalenie, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym i w takim zamiarze jego celem było osiągnięcie korzyści

Zarzut bezzasadny

majątkowej, czego w niniejszej sprawie nie wykazano.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonej D. S.:

1. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku – art. 413 par. 2 pkt 1 kpk polegającej na tym, że w opisach czynów zawartych w akcie oskarżenia, a następnie powtórzonych w sentencji wyroku w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonej D. S. za występkę oszustwa z art. 286 par. 1 kk nie wskazano, na czym polegać miało wypełnienie znamion każdego z tych czynów przez oskarżoną a następnie w uzasadnieniu w ogóle nie wykazano, by oskarżona wypełniła ustawowe znamiona któregośkolwiek zarzucanego jej czynu z art. 286 par. 1 kk przy jednoczesnym braku jakichkolwiek ustaleń dotyczących aktywnego udziału oskarżonej w dokonaniu opisanych przestępstw oszustwa;

2. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku – art. 7 kpk i art. 5 par. 1 kpk w zw. z art. 193 par. 1 kpk i art. 195 kpk przez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu analizy porównawczej pisma w zakresie dokumentów rzekomo podpisanych przez oskarżoną D. S., stanowiących dowody, na podstawie których poczynił ustalenia faktyczne w sprawie;

3. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku – art. 414 par. 1 kpk w zw. z art. 17 par. 1 pkt 2 kpk przez niewydanie wyroku uniewinniającego w odniesieniu do zarzucanych czynów:

- zakwalifikowanych jako występki z art. 286 par. 1 kk pomimo braku spełnienia ustawowych znamion tego przestępstwa oraz braku uczestniczenia przez oskarżoną przy zawieraniu umów w dacie popełnienia tych czynów, świadomości oskarżonej co do zawarcia tych umów, braku zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej w określony w opisie czynu sposób,

- zakwalifikowanych jako występki z art. 272 kk i art. 270 par. 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk pomimo braku przypisania istotnego dla bytu przestępstwa znamienia strony podmiotowej polegającego na działaniu przez podstępne wprowadzenie w błąd;

4. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej mieć wpływ na treść wyroku – art. 424 par. 1 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, 5 par. 1 oraz par. 2 kpk i art. 7 kpk i art. 7 kpk, polegające na braku wskazania w uzasadnieniu kompleksowej oceny materiału dowodowego i niedostatecznym uzasadnieniu stanowiska sądu oraz na złamaniu zasady domniemania niewinności oraz zasady obiektywizmu nakazującej uwzględnienie okoliczności także na korzyść oskarżonego, wskazanie, z jakich przyczyn sąd nie uznał dowodów przeciwnych a także naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności przez dowolną ocenę okoliczności związanych z relacją pełnomocnictwa między oskarżoną a spółkami należącymi do P. R. (1), a reprezentowanymi przez J. S. lub J. G., działania oskarżonej na polecenie i w granicach pełnomocnictwa, wyjaśnień oskarżonych, w tym zwłaszcza P. R. (1) oraz D.

S. w kwestii zamiaru oskarżonej, okoliczności dotyczących czynności przerejestrowania pojazdów wskazanych w zarzutach oraz dotyczących przekazania telefonów komórkowych w komisach w P. i w G., objętych zarzutami, a także przez nielogiczne i niezgodne z doświadczeniem życiowym domniemania faktyczne w zakresie istotnych dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonej okoliczności w zakresie strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanych jej występów - przy czym powyższe naruszenia przepisów postępowania doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych polegający na wadliwym i dowolnym, niepopartym jakimikolwiek dowodami ustaleniu, że oskarżona działała umyślnie z zamiarem kierunkowym w zakresie przestępstw z art. 286 par. 1 kk mimo, że istnieją przesłanki do twierdzenia, że działała ona bez zamiaru kierunkowego, nie obejmowała swą świadomością całości przypisanych jej zachowań przestępczych, a przede wszystkim nie uczestniczyła w przygotowaniu ani zawieraniu umów w dniu popełnienia czynów z art. 286 par. 1 kk, a jej zachowanie po dniu zawarcia umów, obejmujące działania zmierzające do przerejestrowania tych pojazdów (poza wykonywaniem ich na polecenie i w zakresie umocowania) nie mieszczą się w znamionach oszustwa, przy czym w odniesieniu do tychże zachowań sąd nie ustalił, iżby miała zamiar popełnienia przestępstw wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, działała w błędzie co do prawdziwości i wiarygodności dostarczonych jej dokumentów przedkładanych w urzędach w ramach czynności przerejestrowywania i uzyskiwania

wtórnych kart pojazdów, w tym pomimo braku dowodów na istnienie tej świadomości u oskarżonej;

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów sformułowano zarzuty:

1. Rażącej obrazę prawa materialnego, tj. art. 272 kk w zw. z art. 270 par. 1 kk przez skazanie oskarżonej za czyny z art. 272 kk w przypadku braku spełnienia i przypisania znamienia strony podmiotowej działania poprzez podstępne wprowadzenie w błąd uprawnionych pracowników, podczas gdy jest to znamię istotne dla możliwości przypisania sprawstwa tego przestępstwa, a nadto przez przyjęcie, że decyzja o rejestracji pojazdu jest dokumentem poświadczającym nieprawdę bez wskazania zakresu (przedmiotu) poświadczenia nieprawdy, co w konsekwencji powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia czynów opisanych w punktach: C, CI, CIII, CIV, CVIII, CIX – CXVI aktu oskarżenia, albowiem czyn zarzucony w akcie oskarżenia i przypisany oskarżonej nie stanowi podstawy odpowiedzialności karnej jako czyn zabroniony przez ustawę w chwili popełnienia, a nadto brak jest uzasadnienia w świetle art. 11 par. 1 kk, by zachowania oskarżonej kwalifikowane z art. 272 kk w zw. z art. 270 par. 1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk traktować jako odrębny, a nie współukarany następczy czyn do zachowania zakwalifikowanego z art. 272 kk w zw. z art. 270 par. 1 kk w w. z art. 11 par. 2 kk;

2. Rażącej obrazę prawa materialnego przez skazanie

oskarżonej za czyny zakwalifikowane jako wypełniające znamiona oszustwa z art. 286 par. 1 kk przez brak określenia w opisie czynu na czym polegało działanie oskarżonej w ramach tego przestępstwa, skoro sąd nie ustalił, by w dacie popełnienia czynu oskarżona w ogóle zajmowała się sprawami majątkowymi podmiotów, które zawierały umowy leasingu lub umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czy też by miała świadomość faktu zawarcia tych umów, natomiast udział w dostarczeniu tych aparatów telefonicznych dalszym nabywcom przy braku ustalenia nieważności lub nieskuteczności umów z operatorami telefonii komórkowej, nie jest czynnością prawną, rozporządzeniem mieniem lecz wyłącznie czynnością faktyczną (podobną do roli posłańca w znaczeniu cywilnoprawnym) podobnie jak pokazywanie pojazdów potencjalnym nabywcom w ramach procesu ich sprzedaży po zawarciu umów leasingu, nie może stanowić przesłanki przemawiającej za uznaniem współsprawstwa w popełnieniu czynu z art. 286 par. 1 kk, a co najwyżej jako nieumyślnego paserstwa z art. 292 kk, które to przestępstwo jednak nie zostało w akcie oskarżenia zarzucone i nie może stanowić podstawy odpowiedzialności karnej oskarżonej.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego H. B. (1):

1. Zarzut naruszenia prawa materialnego , tj. art. 297 par. 1 kk przez bezpodstawne jego zastosowanie przy prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych w tym

zakresie, gdyż oskarżony nie wyczerpał znamion przestępstwa określonego w w/w przepisie, albowiem z ugruntowanego orzecznictwa wynika, że przepis ten nie ma zastosowania do umów leasingu;

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony H. B. (1) działał w zamiarze bezpośrednim i udzielał świadomie oskarżonemu P. R. (1) pomocy prowadzącej do doprowadzenia (...) S. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tj. wydania pozytywnej decyzji leasingowej na rzecz spółki (...) z o.o. podczas gdy brak jakiegokolwiek materiału dowodowego potwierdzającego takie ustalenia faktyczne, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż sąd I instancji uznał, że H. B. (1) wypełnił wszystkie znamiona określone w art. 286 par. 1 kk i art. 297 par. 1 kk;

4. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony H. B. (1) w dacie sporządzenia notatki z wizytacji z dnia 3 listopada 2010 r. miał wiedzę o prawdziwej tożsamości i zamiarach oskarżonego P. R. (1), podczas gdy brak jakiegokolwiek materiału dowodowego potwierdzającego takie ustalenia faktyczne, co miało wpływ na treść orzeczenia, gdyż sąd I instancji uznał, iż H. B. (1) wypełnił znamiona formy zjawiskowej przestępstwa tj. pomocnictwa określonego w art. 18 par. 3 kk;

5. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne danie całkowicie

wiary zeznaniom świadka K. B. (1) jako korespondujących z pozostałym materiałem dowodowym, podczas gdy z innych dowodów (m. in. książki ewidencji wejść do budynku) wynika, że zeznania K. B. (1) nie są z nimi zgodne, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci błędnego wniosku, że oskarżony H. B. (1) nie przebywał w dniu 3 listopada 2010 roku w budynku przy ul. (...) w W.;

6. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 167 kpk przez niedopuszczenie z urzędu dowodu ze zdjęć biura wynajmowanego przez (...) sp. z o.o. wykonanych przez świadka M. K. w celu udokumentowania przeprowadzonej dnia 21 października 2010 r. wizytacji, co miało wpływ na treść orzeczenia przez całkowite zaniechanie ustalenia, czy M. K. i oskarżony H. B. (1) wizytowali to samo biuro;

7. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 w zw. z art. 167 kpk przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z planu piętra, zdjęć budynku oraz danych architektonicznych budynku przy ul. (...) w W. co miało wpływ na treść orzeczenia przez całkowite zaniechanie ustalenia, czy P. R. (1) wynajmował za każdym razem to samo biuro oraz czy znajdowało się ono w bezpośrednim sąsiedztwie sali konferencyjnej wynajętej w dniu 3 listopada 2010 roku;

8. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne uznanie, że miejsce, w którym znajdował się telefon służbowy oskarżonego H. B. (1) jest zbieżne z miejscem znajdowania się oskarżonego H. B. (1), podczas gdy

brak jakiegokolwiek innego dowodu potwierdzającego tę okoliczność, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci błędnego wniosku, iż oskarżony nie przebywał w dniu 3 listopada 2010 r. w budynku przy ul. (...) w W.;

9. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 167 kpk przez niedopuszczenie z urzędu danych z logowania telefonu oskarżonego P. R. (1) z dnia 3 listopada 2010 roku celem ustalenia, czy zgodnie ze złożonymi przez niego wyjaśnieniami znajdował się on w tym dniu w godzinach porannych w budynku przy ul. (...) w W., co doprowadziło do dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego są w tej mierze nieprawdziwe mimo, że brak materiału dowodowego bezspornie zaprzeczającego tej okoliczności, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci błędnego wniosku, że oskarżony H. B. (1) i P. R. (1) nie przebywali w dniu 3 listopada 2010 r. w budynku przy ul. (...) w W.;

10. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 w zw. z art. 167 kpk przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z danych logowania telefonu prywatnego oskarżonego H. B. (1) (...) w dniu 3 listopada 2010 r. celem ustalenia, czy zgodnie ze złożonymi przez niego wyjaśnieniami znajdował się on w tym dniu w godzinach porannych w budynku przy ul. (...) w W., co doprowadziło do dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego są w tym zakresie nieprawdziwe mimo, że brak materiału dowodowego bezspornie zaprzeczającego tej

okoliczności, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci błędnego wniosku, że oskarżony H. B. (1) nie przebywał w dniu 3 listopada 2010 r. w budynku przy ul. (...) w W..

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego J. C. (1):

1. Zarzut obrazy prawa procesowego, mającej wpływ na treść wyroku – art. 4 w zw. z art. 5 par. 2 i art. 410 kpk przez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów pomimo, że w sprawie występuje szereg niedających się usunąć wątpliwości, gdyż wyrok skazujący oskarżonego został w głównej mierze oparty na domniemaniach oraz na podstawie niepełnego materiału dowodowego, bez uwzględnienia przy orzekaniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, uwzględnienie tylko i wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, oparcie wyroku tylko na wybranych częściach zeznań rzeshuchanych świadków;

2. Zarzut obrazy prawa procesowego, mającej wpływ na treść wyroku – art. 424 par. 1 w zw. z art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, pominięcie zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy, nie odniesienie się do całości zeznań oskarżonego J. C. (1), P. R. (1) i świadków przesłuchanych w toku postępowania w a konsekwencji wnioskowanie, iż:

- oskarżony J. C. (1) swoim działaniem umożliwił oskarżonemu P. R. (1) popełnienie czynu zabronionego mając tego pełną świadomość i działając z nim

w porozumieniu, podczas gdy z zeznań głównego oskarżonego P. R. (1) wynika, że J. C. (1) powierzone zostało na podstawie umowy zawartej z nim przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. przy ul. (...) zadanie, które J. C. (1) wykonał w dobrej wierze bez świadomości uczestniczenia w działaniu o charakterze przestępczym, chcąc zostać zatrudnionym oraz działając na podstawie upoważnienia notarialnego;

- oskarżony J. C. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracowników sieci P. co do zdolności finansowej i rzetelności przedkładanych dokumentów, będących podstawą zawarcia umowy świadczenia usług przez operatora sieci komórkowej P. podczas gdy oskarżony J. C. (1) nie miał żadnych podstaw, aby wątpić w autentyczność przekazanych mu przez oskarżonego P. R. (2) dokumentów firmowych, które stanowiły podstawę zawarcia umów z operatorem P., tym bardziej, że dokumenty te nie wzbudziły również zastrzeżeń pracowników salonu (...) sp. z o.o., którzy mieli możliwość zweryfikowania ich wiarygodności przez sprawdzenie w bazie KRS zgodności danych firmy w przedłożonych dokumentach z treścią wpisu i pełnomocnictwa notarialnego;

3. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, polegającego na błędnym ich zastosowaniu i niewłaściwej interpretacji przez uznanie, że działanie oskarżonego J. C. (1) wyczerpuje znamiona czynu zabronionego, podczas gdy tożsame działania podejmowane w tym samym zakresie na podstawie tożsamego umocowania na rzecz tego samego podmiotu i w zgodnym

przedziale czasowym przez inną zatrudnioną przez firmę (...) sp. z o.o. na umowę zlecenie, B. M. w ogóle nie doczekało się postawienia zarzutów, a działaniu oskarżonego nie można przypisać wypełnienia znamion zarzucanych J. C. (1) czynów określonych w dyspozycji art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk jak działanie celowe i z premedytacją w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż działania oskarżonego były podyktowane wyłącznie chęcią rzetelnego wywiązania się z powierzonego mu zlecenia a w konsekwencji zdobycia zatrudnienia i uczciwego zarabiania na życie.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego M. Z. (1):

1. Zarzut obrazy art. 410 kpk przez pominięcie przy dokonywaniu analizy i oceny materiału dowodowego dowodów w postaci dokumentów złożonych do akt sprawy wraz z pismem procesowym obrońcy z urzędu M. Z. (1) z dnia 10 października 2017 r. tj. pisma ambasady Pakistanu z dnia 16 lutego 2010 r. oraz pisma ambasady Pakistanu z dnia 21 czerwca 2011 r. z jakich wnioskować należało, że oskarżony M. Z. (1) będąc uprzednio zatrudniony na stanowisku kierowcy wykonywał inne dodatkowe czynności niezwiązane z prowadzeniem pojazdów, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia ustaleń sądu I instancji na części materiału dowodowego i skutkowało błędnym ustaleniem sądu I instancji, że skoro oskarżony M. Z. (1) został zatrudniony przez oskarżonego R. w charakterze kierowcy, to powierzenie dodatkowych czynności niezwiązanych z prowadzeniem pojazdu musiało wywołać u niego

określone przekonania, a jeśli nie to oskarżony Z. współdziałał z oskarżonym R. w ramach czynu zarzuczonego aktem oskarżenia;

2. Zarzut obrazy art. 410 kpk przez pominięcie przy dokonywaniu analizy i oceny materiału dowodowego dowodu w postaci zawarcia przez oskarżonego Z. z oskarżonym R. umowy pożyczki, na podstawie jakiej ten drugi pozyskał kwotę 30 000 zł. i nigdy nie zwrócił jej oskarżonemu Z., co wskazywało na to, że pomiędzy obydwojma oskarżonymi nie było żadnej zmywy ani współpracy w zakresie czynu przypisanego aktem oskarżenia oskarżonemu Z.;

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony M. Z. (1) podpisał umowę w dniu 26 września 2008 r. jako pełnomocnik nowo założonej spółki przez oskarżonego P. R. (1), chociaż materiał dowodowy sprawy, w tym wyjaśnienia obydwu oskarżonych nie wskazują na to, by rzekomy mocodawca oskarżonego Z., czyli spółka (...) z o.o. był spółką utworzoną przez oskarżonego R., wręcz przeciwnie wyjaśnienia M. Z. (1) złożone także w toku postępowania przygotowawczego wskazują, że spółka dla jakiej oskarżony Z. zawierał umowę była spółką, jaką oskarżony R. kupił a nie założył, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia przez sąd I instancji, że oskarżony Z. posiadał wiedzę co do tego, że skoro osoby wpisane do rejestru jako członkowie zarządu ww. osoby prawnej nie są tożsame z jego chlebodawcą (p. R.), to można przypisać oskarżonemu zamiar umyślnego wprowadzenia w błąd kontrahenta

z jakim zawierał rzeczoną umowę oraz zamiar umyślny posłużenia się dokumentem sfałszowanym;

4. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 180 par. 1 ksh przez jego nieuwzględnienie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony Z., który w dniu 26 września 2008 r. dysponował odpisem z rejestru przedsiębiorców spółki (...) sp. z o.o. posiadał wiedzę co do tego, że udzielone przez zarząd ww. osoby prawnej pełnomocnictwo jest nieważne, skoro wcześniej wykonanie czynności w postaci zawarcia umowy na usługi telekomunikacyjne i nabycie aparatów telefonicznych zlecił jemu oskarżony R., który podawał się za osobę nabywającą ww. spółkę względnie mającą taki zamiar.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego M. Ś. (1):

1. Zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 410 kpk przez nieuwzględnienie przez sąd oceniający wyjaśnienia M. Ś. (1) oraz oskarżonego P. R. (1), iż oskarżony M. Ś. (1) na rozprawie w dniu 8 marca 2016 roku podał, że nie wiedział, aby oskarżony P. R. (1) był karany i wskazał, że „nie, my obydwójce byliśmy jako pierwszy raz karani”, a tym samym przyznał, że nie miał świadomości, że w stosunku do oskarżonego P. R. (1) toczy się postępowanie karne, a myślał, że oskarżony P. R. (1) wykonuje karę pozbawienia wolności po prawomocnym wyroku.

2. Zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 7 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, w tym dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego M. Ś. (1) w przedmiocie

wskazania przez oskarżonego, że nie wiedział on, że przekazując telefon komórkowy oskarżonemu P. R. (1) dopuszcza się przestępstwa, co potwierdzają słowa oskarżonego na rozprawie dnia 8 marca 2016 roku: „nie miałem świadomości popełnienia przestępstwa”, a dodatkowo oskarżony podał, że nigdy nie dostarczyłby telefonu komórkowego oskarżonemu P. R. (1) gdyby wiedział, że realizacja takiej czynności stanowi przestępstwo, wybiórczą i dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego M. Ś. (1) oraz oskarżonego P. R. (1) w przedmiocie tego, do czego miał służyć telefon komórkowy dostarczony do aresztu śledczego albowiem jak wynika z wyjaśnień oskarżonego Ś. z dnia 17 września 2014 roku oraz z dnia 8 marca 2016 roku telefon miał być wykorzystywany do kontaktów oskarżonego P. R. (1) z rodziną oraz do kontaktów oskarżonego Ś. z oskarżonym R. w przedmiocie rozmów na temat problemów oskarżonego Ś. z wymiarem sprawiedliwości, co znajduje także oparcie w wyjaśnieniach oskarżonego P. R. (1) z dnia 8 marca 2016 roku oraz z dnia 10 maja 2016 roku, co prowadzi do wniosku, że wbrew twierdzeniom sądu I instancji wyjaśnienia oskarżonego P. R. korespondowały z pierwszymi wyjaśnieniami osk. Ś., a tym samym powyższe potwierdza, że oskarżony Ś. nie miał świadomości, iż wobec osk. P. R. toczy się postępowanie karne i nie miał świadomości, że w jakikolwiek sposób może utrudniać postępowanie karne w stosunku do oskarżonego P. R. (1), błędne ustalenie, że wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (1) dotyczące tego, w jakim celu dostarczony telefon komórkowy do aresztu śledczego ewoluowały dopiero pod

wpływem sugestii oskarżonego P. R. (1) na rozprawie dnia 8 marca 2016 roku podczas gdy sam oskarżony P. R. na przedmiotowej rozprawie potwierdził, że telefon komórkowy miał służyć mu również do dowiadywania się o sytuacji oraz stanie zdrowia małoletniego M. Ś. (1) w postępowaniu przygotowawczym z dnia 17 września 2014 roku, jak i na rozprawie dnia 8 marca 2016 roku są zbieżne z wyjaśnieniami P. R. (1) złożonymi na rozprawie w dniu 8 marca 2016 roku.

Powyższe w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy i nieprawidłowym przyjęciem, że oskarżony M. Ś. miał świadomość, że w stosunku do oskarżonego P. R. (1) toczy się aktualnie postępowanie karne, a także iż miał zamiar utrudniania postępowania karnego prowadzonego w stosunku do oskarżonego P. R. (1).

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż elementem obciążającym oskarżonego jest „konsekwencja w dążeniu do celu i premedytacja, z jaką działał, rażące lekceważenie prawa przez oskarżonego” (str. 947 uzasadnienia), a także wskazanie przez sąd bez żadnej argumentacji, że „orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do jego roli w zdarzeniu, albowiem zarzucanego mu czynu dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą” (str. 947 uzasadnienia), a ponadto niewyjaśnienie, jakie konkretnie elementy podmiotowe czynu miały wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec osk. M. Ś. (1) w sytuacji, gdy materiał dowodowy w pierwszej kolejności nie potwierdza, by oskarżony M. Ś. dopuścił się

	zarzucanego mu czynu , a kolejno by działał z premedytacją i świadomie naruszając przepisy prawa dążył do realizacji przedmiotowego czynu zabronionego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odnośnie do oskarżonej B. J. (1): Sąd I instancji właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe dotyczące zarzutów stawianych oskarżonej B. J. (1), dochowując wymogów przewidzianych w przepisach art. 4, 7 i 410 kpk. Zasadność konkluzji sądu okręgowego, iż oskarżona, w ramach przypisanych jej zachowań działała z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, co kwestionuje obrońca w apelacji. Sąd meriti, poddając analizie wyjaśnienia oskarżonej bardzo szczegółowo i trafnie zestawił te relacje z zeznaniami świadków: A. F. i W. B. (1) oraz dokumentacją zabezpieczoną w toku postępowania. Bezsporny fakt posługiwania się przez B. J. (1) fałszywymi dokumentami w celu doprowadzenia do transakcji objętej zarzutem, co dotyczy także fikcyjnego przepływu środków finansowych prowadzić musi do konkluzji, iż oskarżona miała wiedzę o bezprawności procederu, organizowanego przez oskarżonego P. R. (1). Słuszny jest nadto argument wskazywany przez sąd okręgowy, iż B. J. wiadomym był fakt posługiwania się przez P. R. różnymi danymi osobowymi w ramach działań, wiadomych oskarżonej, zaś spółka z o.o. (...), z B. J. (1) jako prezesem zarządu nie prowadziła działalności		

gospodarczej i nie posiadała rzeczywistej siedziby, stanowiąc w istocie narzędzie do realizacji przestępczego procederu.

Nie odpowiada prawdzie argument zawarty w zarzucie apelacji obrońcy oskarżonej B. J. (1), iż sąd i instancji nie odniósł się żadną miarą do złożenia przez oskarżoną zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę w związku z podrobieniem szeregu dokumentów – zwłaszcza mających stwierdzać sprzedaż B. J. udziałów spółki z o.o. (...). Uważna lektura zapisów na str. 499 – 500 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wykazuje wszak, że okoliczności powyższe zostały poddane rozważeniu, zaś wyprowadzone z nich wnioski nie budzą żadnych wątpliwości.

Jest oczywiste, że negacja zgodności treści uzasadnienia wyroku nie może prowadzić do skutecznego sformułowania zarzutu naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć wpływ na treść wyroku. Wspomnieć trzeba, że niezwykle obszerne, szczegółowe motywy zaskarżonego orzeczenia spełniają wymogi zawarte w art. 424 kpk.

Z zarzutami apelacji obrońcy osk. B. J., mającymi charakter procesowy koreluje ściśle zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Z rozważań wskazanych powyżej wynika, że ustalenia, prowadzące do uznania winy B. J. (1) w zakresie przypisanych jej zachowań zostały poczynione prawidłowo i znajdują pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy, co dotyczy w szczególności postaci zamiaru oskarżonej.

Odnośnie do oskarżonej D. S.:

Zarzuty obrońcy oskarżonej D. S. zmierzają do negacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Celowym jest więc łączne wskazanie przyczyn uznania ich za niezasadne pomimo, że autor apelacji błędnie odnosi je do uchybienia przepisom proceduralnym lub naruszenia prawa materialnego. Nie odpowiada prawdzie twierdzenie obrońcy, że formułując opis czynów przypisanych sąd okręgowy uchybił przepisowi art. 413 par. 1 kpk. Charakterystyka każdego z działań przestępnych oskarżonej jest bowiem pełna, tj. zawiera wszystkie znamiona czynów wyczerpujących znamiona poszczególnych przestępstw. W istocie zaś obrońca wadliwie utożsamia część dyspozytywną rozstrzygnięcia z motywami wyroku skazującego.

Nie jest również trafny argument, że jedyną dopuszczalną procesowo drogą ustalenia pochodzenia zapisów stanowiących treść dokumentów jest ich weryfikacja w drodze opinii specjalistycznej. Konieczność sięgnięcia po wiedzę specjalną biegłego uzależniona jest wszak od całokształtu materiału dowodowego, podlegającego ocenie według przepisów art. 7 i 410 kpk. Przyjęcie przez obrońcę tezy w apelacji, że sam fakt istnienia zapisów imienia lub nazwiska oskarżonej determinować ma powołanie biegłego z zakresu pisma w celu ustalenia autorstwa owych zapisów jest oczywiście błędne zwłaszcza, że nie jest jasne, do których konkretnie dokumentów obrońca odnosi powyższe stanowisko i jakie są przyczyny tego rozumowania. Lektura niezwykle obszernego,

szczegółowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wykazuje zaś, że odtworzenie stanu faktycznego w odniesieniu do każdego z czynów oparte zostało na analizie dokumentów w ścisłym zestawieniu z relacjami świadków, a także – w istotnym zakresie – na wyjaśnieniach D. S. i innych oskarżonych, zwłaszcza – P. R. (1). Zaznaczyć trzeba również, że w razie rzeczywistej potrzeby oparto ustalenia w sprawie na ekspertyzie z zakresu badań pisma i podpisów – por. k. 13602 – 659, tom. 68. Kluczem dyspozycji w tym przedmiocie była analiza całokształtu dowodów, co wynika jasno z motywów wyroku.

Jest oczywiste, że formuła zarzutu naruszenia przepisów art. 414 par. 1 kpk zw. z art. 17 par. 1 pkt 2 kpk „przez niewydanie wyroku uniewinniającego w odniesieniu do zarzucanych czynów” jest całkowicie błędna, a obrońca, dążąc do wykazania trafności tak brzmiących argumentów kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku – ograniczając się do prostej negacji tych ustaleń, wbrew precyzyjnemu wywodowi uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Strona podmiotowa działań oskarżonej, wyczerpujących dyspozycję art. 270 par. 1 kk oraz art. 272 kk i 273 kk, wbrew twierdzeniom skarżącego została ujęta prawidłowo.

Nie ulega wątpliwości nietrafność zarzutu naruszenia przepisu art. 424 par. 1 kpk, mającego wpływać na treść wyroku. Zarzut dowolności oceny dowodów oraz naruszenia przepisu art. 410 kpk przez bezpodstawne pominięcie materiału korzystnego dla oskarżonej, w tym zwłaszcza – jej wyjaśnień, mających

znajdować poparcie w treści relacji P. R. (1) jest natomiast najzupełniej sprzeczny z bardzo obszerną analizą dowodów, zawartą w odniesieniu do D. S. zwłaszcza na stronach: 1 – 268 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Motywy skarżonego orzeczenia cechuje niezwykle dokładna, wielopłaszczyznowa analiza linii obrony D. S.. Poszczególne fragmenty wypowiedzi oskarżonej zestawiono z depozycjami świadków, opiniami biegłych, dokumentami oraz twierdzeniami współoskarżonych. Najogólniej sformułowany zarzut dowolności badania materiału dowodowego przez sąd I instancji jest jaskrawo sprzeczny z tekstem tego uzasadnienia. Odmówienie w wiodącym zakresie wiarygodności wyjaśnieniom D. S. zostało uargumentowane w sposób, niebudzący zastrzeżeń. Nie sposób uwzględnić również zarzutu naruszenia przepisu art. 5 par. 2 kpk, skoro sąd I instancji słusznie nie dostrzegł, by zaistniały w sprawie wątpliwości, niedające się usunąć.

Konstrukcja zarzutu błędnych ustaleń faktycznych wykazuje, że jest on odzwierciedleniem wyżej omówionych zarzutów naruszenia procedury; sednem tych zarzutów jest nietrafne stanowisko sądu okręgowego o działaniu oskarżonej z zamiarem przewidzianym w art. 286 par. 1 kk.

Jako wadliwe ocenić trzeba zarzuty ewentualne apelacji – mające dotyczyć obrazy prawa materialnego. Również bowiem i w tym wypadku obrońca neguje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku. Nie ma żadnych przesłanek do uznania, że zachowania kwalifikowane w wyroku z art. 270 par.

1, 272 i 273 kk mogły zostać uznane za „współukarane czyny następce”. Brak również rzeczowego uzasadnienia dla jaskrawo dowolnej tezy obrońcy, iż „czyny zarzucane w akcie oskarżenia i przypisane oskarżonej nie stanowiły podstawy odpowiedzialności karnej jako czyny zabronione przez ustawę w chwili ich popełnienia. Kolejna negacja ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji, w ramach zarzutu naruszenia prawa materialnego, wynika z oczywiście wadliwego utożsamienia motywów wyroku z jego częścią dyspozytywną, skoro obrońca oczekuje przedstawienia przesłanek orzeczenia skazującego w opisie czynu przypisanego. Chybione jest wreszcie stanowisko, że ocena działania oskarżonej, jako współudziału w oszustwie winna być uzależniona od stwierdzenia nieważności bądź bezskuteczności umowy cywilnoprawnej.

Odnosnie do oskarżonego H. B. (1):

Chybiony jest zarzut naruszenia prawa materialnego przez zakwalifikowanie czynu, przypisanego H. B. (1) m. in. z art. 297 par. 1 kk. Jakkolwiek przepis ten penalizuje działanie sprawcy nie odnosi się wprost do świadczenia, wynikającego z umowy leasingu, co stanowi przyczynę rozbieżności w orzecznictwie, dotyczącym prawnokarnej kwalifikacji zachowań, związanych z tą umową (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8 listopada 2016 r. sygn. II AKa 285/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygn. akt II AKa 102/16) – stanowisko obrońcy pomija fakt, że przepis art. 709 kc, zawierający legalną definicję leasingu nie

przekreśla możliwości nadania tej umowie takiej postaci w ramach swobody umów, która czyni leasing transakcją niejednolitą. Przepisy art. 709 i nast. kc nie wykluczają więc zawarcia przez strony np. umowy leasingu operacyjnego zwrotnego. W analizowanym wypadku zaś zobowiązanie podmiotu pokrzywdzonego w istocie sprowadzało się do spełnienia świadczenia pieniężnego na rzecz kontrahenta, co uzasadniało w pełni zakwalifikowanie czynu, przypisanego H. B. (1) m. in. z art. 297 par. 1 kk.

Bezzasadne są również zarzuty obrońcy oskarżonego H. B. negujące ustalenia faktyczne, dokonane przez sąd I instancji. Twierdzenie autora apelacji o braku dowodów dających podstawę tych ustaleń leży w sprzeczności z zeznaniami świadka G. S., świadka P. J. oraz świadka K. B. (1) wspartych relacjami świadka A. K. jak też dokument w postaci ewidencji wejść (k. 5594-5687, t. 28-29), a także dane lokalizacji stacji przekaźnikowych (k. 5745 – 5750, t. 29). Dowody te zostały poddane dogłębnej, trafnej analizie w postępowaniu rozpoznawczym, zaś wnioski w nich wyprowadzone nie budzą wątpliwości.

Kwestionowanie w apelacji wiarygodności świadka K. B. (1) na tej podstawie, że jej wypowiedzi mają być niezgodne z zapisami wskazanej wyżej ewidencji jest całkowicie bezpodstawne. Nie sposób wszak oczekiwać od świadka przedstawienia zeznania, które odpowiadałoby w każdym fragmencie ewidencji osób, przebywających w budynku przy ul. (...) w W. zwłaszcza, że świadek ewidencji tej nie prowadziła. Argumenty wskazane

w uzasadnieniu apelacji, mające prowadzić do zakwestionowania zeznań świadka K. B. nie odnoszą się natomiast w ogóle do osoby oskarżonego.

Zarzuty: 5 i 6 apelacji, w których podniesiono nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z dokumentów pozostają bez związku z zarzutem. Nie sposób bowiem wykazać znaczenia owych dokumentów dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić trzeba, że znaczenia tego nie dostrzegł również obrońca w postępowaniu rozpoznawczym, skoro nie złożył stosownych wniosków dowodowych.

Zanegowanie z zarzucie 7 trafnej konkluzji sądu okręgowego, że ustalenie w przybliżeniu miejsca, w którym znajdował się służbowy telefon komórkowy oskarżonego odpowiada przemieszczaniu się oskarżonego dnia 3 listopada 2010 roku nie zostało poparte żadnym logicznym motywem. Twierdzenie, że fakt nieprzebywania H. B. tego dnia w budynku przy ul. (...) w W. stwierdzony został wyłącznie na podstawie danych dotyczących logowania tego telefonu jest zaś jaskrawo sprzeczne z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, w którym niezwykle szczegółowo opisano przesłanki tej konstatacji, powziętej na podstawie całokształtu materiału dowodowego (por. str. 417 i nast. uzasadnienia).

Pozbawiony racji jest również zarzut 8 apelacji, w którym podniesiono nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci danych logowania telefonu komórkowego P. R. (1) dnia 3 listopada 2010 roku. Dane te bowiem nie stanowiłyby żadnego dowodu, mogącego charakteryzować zachowania

oskarżonego tego dnia. Kwestią wymagającą zaznaczenia jest niemożność zabezpieczenia tych danych po upływie blisko dziesięciu lat. Nie ma nadto żadnej możliwości jednoznacznego stwierdzenia, że P. R. (1) w owym czasie posługiwał się jednym tylko telefonem komórkowym o ustalonym numerze.

Analogicznie ocenić należy zarzut 9 środka odwoławczego. Dane z logowania prywatnego telefonu komórkowego oskarżonego H. B. (1) nie mogą nadto prowadzić do ścisłego ustalenia adresu, pod którym przebywać miałby oskarżony.

Odnośnie do oskarżonego J. C. (1):

Zarzuty dowolności oceny materiału dowodowego przez sąd I instancji mają charakter polemiczny. obrońca, kwestionując przypisanie J. C. (2) działań przestępnych pomija fakt, że wnioski sądu w tym przedmiocie wywiedzione zostały z wszechstronnej, odpowiadającej przepisom art. 4, 7 i 410 kpk analizy dowodów. Sąd okręgowy zważył zatem, że rola J. C. przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wykazuje jednoznacznie, że miał on świadomość oszukańczego celu procederu, inspirowanego i kierowanego przez P. R. (1), który jednak nie uczestniczył w bezpośrednich czynnościach skutkujących wyłudzeniem mienia. Nie ulega również wątpliwości fikcyjność zatrudnienia J. C. w spółkach: C. i Draft 6, które nie prowadziły żadnej działalności gospodarczej. Akcentowana w apelacji okoliczność, że P. R. (1) zapewniał w swych wyjaśnieniach, iż J. C. nie miał świadomości przestępności jego działań została

poddana rozważeniu przez sąd okręgowy, który wyjaśnienia P. R. w tym zakresie poddał szczegółowej analizie (str. 283 – 284 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Konkluzja, iż relacje te nie mogą wpłynąć na zasadność zarzutu stawianego J. C. (1) nie budzi wątpliwości.

Jest oczywiste, że zarzut naruszenia przepisu art. 5 par. 2 kpk jest całkowicie chybiony wobec nie powzięcia przez sąd I instancji wątpliwości niedających się usunąć. Zupełnie zaś pozbawiony racji jest zarzut skierowany przeciw motywom zaskarżonego wyroku, które cechują się wielopłaszczyznową, niezwykle szczegółową oceną materiału dowodowego.

Zarzut apelacji, sformułowany jako zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia wydanego przez sąd okręgowy. Cechą tego zarzutu jest ogólnikowość i charakter polemiczny. Ustalenia faktyczne dokonane zaś zostały na podstawie szeregu dokumentów, opisanych na str. 273 i nast. uzasadnienia, zeznań świadka W. B. (2), opinii z zakresu pisma, relacji R. B., oraz w pewnym zakresie wyjaśnień J. C. (1) i P. R. (1). Materiał ten został poddany dokładnej, prawidłowej analizie. Sąd I instancji wykazał jasno i przekonująco przyczyny odmówienia wiarygodności oskarżonemu C. w zasadniczym zakresie. Argument, iż nie postawiono zarzutów innej z osób, mającej podejmować analogiczne działania do zachowań oskarżonego nie ma rzecz jasna żadnego znaczenia w niniejszej sprawie.

Odnosnie do oskarzonego M. Z. (1):

Zarzut 1 apelacji jest całkowicie chybiony. Nie istnieje bowiem żaden rzeczowy związek pomiędzy wykonywaniem przez oskarzonego M. Z. (1) czynności faktycznych w ramach zatrudnienia w ambasadzie Pakistanu a działaniami objętymi aktem oskarżenia. Fakt, że powierzenie M. Z. (1) przez P. R. (1) determinowało wiedzę oskarzonego o nielegalności proceduru, realizowanego z udziałem oskarzonego wynika zaś jasno z faktu, że M. Z. znał treść dokumentów, którymi posługiwał się przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wystawcą pełnomocnictwa poświadczonego notarialnie była zatem inna osoba, niż P. R. (1). Oskarżony nie uczestniczył w czynności poświadczania tego pełnomocnictwa. Pomimo, że osk. M. Z. figurował w dokumentacji służącej do zawarcia tychże umów jako pełnomocnik spółki z o.o. (...) – nie brał on udziału w żadnych czynnościach, zmierzających do sfinalizowania transakcji. Oczywiste pytanie o cel wprowadzenia M. Z. (1) do powyższego przedsięwzięcia prowadzi do niebudzącego wątpliwości wniosku, że zamierzeniem tym było popełnienie czynu zabronionego. Stanowisko sądu I instancji w tej mierze, szeroko motywowane na str. 452 i nast. uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Gdy chodzi o zarzut 2 apelacji – nie sposób wykazać, by ewentualne rozliczenia między M. Z. (1) a P. R. (1) z tytułu pożyczki mogły determinować jakiegokolwiek ustalenia faktyczne sądu I instancji w związku z zarzutem stawianym

osk. M. Z.. Teza autora środka odwoławczego w tej mierze jest całkowicie gołosłowna i pozostaje bez znaczenia dla spawy.

W odniesieniu do zarzutu 3 – wbrew twierdzeniom obrońcy kluczowe znaczenie dla oceny zamiaru działania oskarżonego ma okoliczność, że wedle pełnomocnictwa, mającego być poświadczonym notarialnie, jako prezes zarządu spółki z o.o. Sowa udzielający pełnomocnictwa widniała inna osoba, niż P. R. (1). Pozbawiona znaczenia jest zatem okoliczność, iż P. R. miałby wedle wiedzy M. Z. (1) nabyć udziały w tej spółce, zamiast być jej założycielem.

Konstrukcja zarzutu 4 apelacji czyni go bezzasadnym. Nie ma bowiem żadnego znaczenia to, czy oskarżony M. Z. wiedział o ewentualnej nieważności udzielonego mu pełnomocnictwa poświadczonego notarialnie. Obrońca całkowicie błędnie zaś odwołuje się w treści tego zarzutu do przepisu art. 180 par. 1 kodeksu spółek handlowych, który określa formę zbycia udziału lub ułamkowej części udziału.

Odnośnie do oskarżonego M. Ś. (1):

Zarzut 1 apelacji jest chybiony. Oparcie negacji stanowiska sądu I instancji na stwierdzeniu osk. M. Ś., z którego wynika, iż wedle jego wiedzy osk. P. R. (1) nie odbywał kary pozbawienia wolności w czasie, objętym zarzutem stawianym M. Ś. w istocie bowiem potwierdza ocenę materiału dowodowego przyjętą przez sąd okręgowy, skoro trafnie stwierdzono, że oskarżony Ś. miał świadomość tymczasowego aresztowania P. R. (1).

W odniesieniu do zarzutu 2 środka odwoławczego podkreślić

trzeba trafność konkluzji sądu I instancji, iż osk. M. Ś., dostarczając telefon komórkowy tymczasowo aresztowanemu P. R. miał pełną świadomość bezprawności swego działania. Wskazuje na to jednoznacznie sposób ukrycia tego telefonu przed służbą więzienną, opisany w wyjaśnieniach oskarżonego. Deklaracje oskarżonego, wsparte relacją P. R. (1), iż telefon ten miał służyć wyłącznie kontaktom P, R. z rodziną są oczywiście gołosłowne. Nie istnieje jednak racjonalny powód, dla którego takie ograniczenie wykorzystania aparatu telefonicznego miałyby wiązać P. R. (1), zaś M. Ś. nie miałby rzecz jasna żadnej możliwości wpływu na cel użycia telefonu przez tymczasowo aresztowanego. Twierdzenie obrońcy, że oskarżony Ś. nie miał wiedzy co do sposobu utrudniania przez P. R. (1) postępowania karnego z wykorzystaniem aparatu telefonicznego w miejscu osadzenia jest najzupełniej gołosłowne; oczywistym jest wniosek sądu okręgowego, że metodą utrudniania owego postępowania byłoby komunikowanie się osk. R. z osobami trzecimi wbrew rygorom tymczasowego aresztowania, wynikającym z art. 217c kkw. Bezsprawną jest zbieżność relacji M. Ś. i P. R. odnośnie do celu, któremu służyć miało dysponowaniem przez P. R. (1) aparatem telefonicznym w areszcie śledczym. Obaj w dniu 8 marca 2016 r. stwierdzili jednak, że celem tym był kontakt oskarżonego R. z członkami rodziny. Tożsamość tych wypowiedzi nie zmienia jednak faktu ich niewiarygodności, co dostrzegł i precyzyjnie przeanalizował sąd okręgowy.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych w I instancji nie zasługuje na uwzględnienie. Słuszną jest ocena wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że kara, wymierzona M. Ś. odpowiada jego roli w zdarzeniu. Zważywszy na ustalony sposób dostarczenia telefonu komórkowemu osobie osadzonej w areszcie śledczym istotnie bowiem działanie oskarżonego cechowała determinacja. Rażąco naruszenie reguł prawnych, znanych oskarżonemu wpływa zaś w sposób oczywisty na stopień jego winy. Wbrew zarzutowi apelacji,, rozważania sądu okręgowego dotyczące przesłanek sankcji karnej wobec oskarżonego Ś., zawarte na str. 947 – 948 uzasadnienia zaskarżonego wyroku są szczegółowe i tłumaczą w sposób adekwatny przesłanki orzeczenia w tym przedmiocie.

Wniosek

Wnioski odnośnie do oskarżonej B. J. (1):

Zmiana wyroku przez uniewinnienie oskarżonej B. J. (1) od przypisanych jej czynów, względnie – o uchylenie skarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonej i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania, jak też zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej kosztów obrony z wyboru według norm przepisanych.

Wnioski odnośnie do oskarżonej D. S.:

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt. XXXVI, XXXVII i XXXVIII przez uniewinnienie oskarżonej, w pkt. XXXIX-XLI przez ich

zasadne

częściowo zasadne

niezasadne

uchylenie i w pkt XLII przez jego zmianę i obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania i zasądzenie na rzecz oskarżonej zwrotu kosztów postępowania – kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru według norm przepisanych przed sądem I instancji.

Wnioski odnośnie do oskarżonego H. B. (1):

Zmiana zaskarżonego wyroku co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego H. B. (1), zasądzenie kosztów obrony z wyboru za obie instancje według norm przepisanych, względnie – uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wnioski odnośnie do oskarżonego J. C. (1):

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie – uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wnioski odnośnie do oskarżonego M. Z. (1):

Zmiana wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego M. Z. (1); zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu według norm przepisanych powiększonych o stawkę podatku VAT.

Wnioski odnośnie do oskarżonego M. Ś. (1):

Zmiana zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. Ś. (1) w zakresie pkt. LXXII, LXXIV, LXXV, LXXVI, LXXVII i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Odnośnie do oskarżonej B. J. (1):</p> <p>Materiał dowodowy nie prowadzi do uznania, iż oskarżona B. J. (1) winna być uniewinniona w jakimkolwiek zakresie; wina została jej w pełni udowodniona, co wykazują trafne argumenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku.</p> <p>Nie istnieją podstawy procesowe uchylecia wyroku w zaskarżonej przez obrońcę części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, określone w art. 437 par. 2 kpk.</p> <p>Odnośnie do oskarżonej D. S.:</p> <p>Materiał dowodowy sprawy wykazuje, iż żądanie uniewinnienia oskarżonej w części określonej w apelacji jest bezzasadny. Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania leży w sprzeczności z art. 437 par. 2 kpk.</p> <p>Odnośnie do oskarżonego H. B. (1):</p> <p>Bezzasadny jest wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego. Żądanie uchylecia orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest zaś niezgodny z przepisem art. 437 par. 2 kpk.</p> <p>Odnośnie do oskarżonego J. C. (1):</p> <p>Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, jako sprzeczny z materiałem dowodowym nie zasługuje na uwzględnienie. Uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania sprzeciwia</p>	

się natomiast przepis art. 437 par. 2 kpk.

Odnośnie do oskarżonego M. Z. (1):

Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego jest sprzeczny z materiałem dowodowym i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie do oskarżonego M. Ś. (1):

Wniosek o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, jako sprzeczny z materiałem dowodowym nie zasługuje na uwzględnienie.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Zmniejszenie wysokości szkody wskazanej w punkcie XXXVI podpunkt 3 części dyspozytywnej wyroku.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Uwzględniono z urzędu, iż wysokość szkody wyrządzonej działaniem oskarżonej D. S., opisanym w punkcie XXXVI podpunkt 3 części dyspozytywnej wyroku wyniosła w istocie 136 530 złotych.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Odnośnie do oskarżonej B. J. (1): Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całej rozciągłości. Odnośnie do oskarżonej D. S.:	

Zmieniono zaskarżony wyrok jedynie w zakresie wysokości szkody, objętej punktem XXXVI podpunkt 3 części dyspozytywnej wyroku. W pozostałym zakresie wyrok w odniesieniu do D. S. utrzymano w mocy.

Odnośnie do oskarżonego H. B. (1):

Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całej rozciągłości.

Odnośnie do oskarżonego J. C. (1):

Utrzymano wyrok w mocy w całej rozciągłości.

Odnośnie do oskarżonego M. Z. (1):

Utrzymano wyrok w mocy w całej rozciągłości.

Odnośnie do oskarżonego M. Ś. (1):

Utrzymano wyrok w mocy w całej rozciągłości.

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy

Odnośnie do oskarżonej B. J. (1):

Powodami utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku jest bezzasadność zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oraz brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu przez sąd odwoławczy.

Odnośnie do oskarżonej D. S.:

Zaskarżony wyrok w zasadniczym zakresie utrzymano w mocy wobec bezzasadności zarzutów i wniosków apelacji oraz braku okoliczności, podlegających w tym zakresie uwzględnieniu przez sąd odwoławczy.

Odnośnie do oskarżonego H. B. (1):

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy z powodu bezzasadności zarzutów i wniosków apelacji oraz braku okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Odnośnie do oskarżonego J. C. (1):

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy z powodu bezzasadności zarzutów i wniosków apelacji oraz braku okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

<p>Odnosnie do oskarzonego M. Z. (1):</p> <p>Zaskarzony wyrok utrzymano w mocy z powodu bezzasadności zarzutów i wniosków apelacji oraz braku okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Odnosnie do oskarzonego M. Ś. (1):</p> <p>Zaskarzony wyrok utrzymano w mocy wobec bezzasadności zarzutów i wniosków środka odwoławczego oraz braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu przez sąd odwoławczy.</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>W odniesieniu do oskarżonej D. S.:</i></p> <p>Wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym D. S. w punkcie XXXVI podpunkt 3 części dyspozytywnej wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powodem powyższej zmiany jest konieczność zredukowania wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem z punktu XXXVI ppkt 3 części dyspozytywnej wyroku do kwoty 136 530 zł.</p>	

<p><i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p><i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III; IV	<p>Orzeczenie w przedmiocie wynagrodzenia za obronę z urzędu zapadło zgodnie z przepisem par. 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2019.18).</p> <p>Orzeczenie w kwestii kosztów postępowania odwoławczego wydano na podstawie art. 626 par. 1, 627 oraz 633 w zw. z art. 634 kpk a także przepisów art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1, art. 6 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca</p>

1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst. Jedn. Dz. U. 1983.49.223 i późn. zm.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację

Obrońca osk. B. J. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2017 roku, sygn.. akt XVIII K 170/15

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej D. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 15 grudnia 2017 r. sygn. akt XVIII K 170/15		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. H. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt XVIII K 170/15		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. J. C. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2017 r. sygn.. akt XVIII K 170/15	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	5

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. Z. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 15 grudnia 2017 r. sygn.. akt XVIII K 170/15		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. Ś. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2017 r. sygn.. akt XVIII K 170/15	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana